

Nedar en el mar més infinit.

Un relat de: [josepsalatermens](#)

Són les tres de la matinada i no puc dormir de cap manera, com treballa en un torn de nit, aleshores tinc el rellotge biològic des coordinat del tot, malgrat que estic fent uns dies de festa, tampoc puc dormir bé a les nits. Llavors aprofito per fer meditació transcendental, m'assec al terra en un coixí rodó i dur, poso el temporitzador del mòbil a uns quaranta-cinc minuts i m'embolico amb una flassada.

Els primers moments procuro fer els deures, primer faig una oració, li dic a Déu que em lliuro a les seves mans i que succeeixi segons la seva voluntat.

Després segueixo el mètode powa essencial. Que consisteix primer en visualitzar una energia divina, que se la pot anomenar Déu, Alà, Buda o la Verge Maria, tant és.

Aquesta energia divina la visualitzo com una llum que està per sobre meu, em va penetrant i s'expandeix dintre meu, de dalt a baix. Quan ja em sento ple d'aquesta energia, aleshores la projecto a persones concretes que conec bé, per tal que elles també s'omplin d'aquesta energia, visualitzo com aquesta gent o éssers, no tots són persones, estan curulls de l'energia que els hi vesca per tots els orificis naturals, fins i tot, per la pell.

Quan ja he acabat, projecto l'energia a la font mateixa d'on sorgeix i aquesta s'escampa per tot l'espai, el món, omplint-se de llum divina, de Déu mateix.

Després de tot això, ja dono per fets els deures i em centro a la meua respiració, la contemplo, deixo lliure la inspiració i l'exhalació de l'aire.

Aquesta última vegada la sensació que he tingut ha sigut especial, no puc recordar o ser conscient d'un altres cas anterior.

Cada cop que exhale l'aire tinc una experiència semblant a quan em capbusso a la piscina nedant estil braça, però enlloc d'aigua clorada, ara es tracta de l'energia de l'Ésser infinit, de la eternitat, no hi ha formes, només llum, llum?

Possiblement és la mateixa sensació que experimenten els creients quan estan pregant, però ara és una pregaria despallada de paraules, de conceptes, un pregaria ben nua, immersa en un oceà de l'ésser en si mateix. En aquests instants no em faig preguntes, no em qüestiono res, només estic sentint. A cada exhalació m'endinso més, o m'estic amarant d'aquesta aigua.

El mòbil m'alerta que ja han passat els quaranta-cinc minuts i em torno a jeure i acotar-me. Malgrat que em sembla no tenir gaire son, m'adono que em vaig adormint de mica en mica.